

Een lunch in de Biergarten am Grossstrasse in Wurteil.

Van Allard van Lenthe, maart 2018

Lea staat voor de spiegel in de badkamer. Ze poetst nog even haar tanden, vlug. Ze heeft haar jas al aan. Ze heeft een zwarte jas, een zwarte jurk, haar schrijver houdt van zwart.

Ze heeft om 12 uur met hem afgesproken. Hoe laat is het eigenlijk? Tien over 12 al!

Waar is haar tasje? Haar portemonnee? Ze graait alles bij elkaar, ze gaat haastje-repje het hotel uit. Ze is hier in de Grossstrasse, waar is die Biergarten? Um die Ecke, welke Ecke in godsnaam, o daar, vlug.

Lea is hier al maanden mee bezig, ze heeft haar schrijver e-mailtjes en ansichtkaarten gestuurd, ze heeft gelezen dat hij alleen op een boerderij in Wurteil woont. Misschien kan hij wat hulp gebruiken. Ze is voor hem naar het zuiden van Duitsland gereisd, ze heeft een lunch afgesproken en nu het er op aan komt, is ze te laat.

De schrijver is al met de lunch begonnen, hij eet tong. ‘De boeren eten om 12 uur warm, dus wordt er hier om 12 uur geluncht....Houdt u van tong?’ Lea moet er niet aan denken, ze krijgt van die rare associaties bij het eten van een tong.

‘Wat wilt u dan eten?’

‘Iets vegetarisch, dank u.’

Ze wil zeggen, dat ze naar deze ontmoeting heeft uitgekeken, dat zij naar het Zuid Frankrijk wil, naar een boerderij met geiten, maar dat ze ook wel in Zuid Duitsland wil blijven. Alleen, ze krijgt geen woord uit haar keel. Ze eet een stukje paprika, een worteltje, een blaadje sla. De schrijver zegt: ‘U eet, u zegt niks’. Hij neemt vast gebak met slagroom, hij zegt: ‘Wat doet u vader?’

‘Mijn vader?Mijn vader doet in ikonen’.

‘U bent vast uw vaders mooiste ikoon’.

Nou ja, denkt Lea: ik mijn vaders mooiste ikoon, waarom zegt hij nou zoiets?

Langzaam komt Lea op gang. ‘Ik wil Amsterdam uit, ik wil naar een boerderij met geiten in Zuid Frankrijk, ik wil graag wat van u weten over het leven op een boerderij...Ik heb gehoord dat u 30 varkens heeft, dat u gek wordt van dat gegil en dat u ‘s-nachts vaak wakker ligt.’

De schrijver zegt: ‘Komt u helemaal naar Zuid Duitsland om te praten over het leven op een boerderij?’

Hij heeft het gebak op, hij zegt: ‘Ik heb nog 10 minuten, ik heb straks nog een afspraak met mijn uitgever, vertel wat u te zeggen hebt.’

Lea kijkt naar haar worteltjes, haar stukjes paprika en blaadjes sla. Zij denkt: het is nu of nooit. Zij zegt: ‘Kan ik u misschien helpen met de varkens en de huishouding?’

‘U wilt bij mij komen wonen? Begrijp ik dat goed?’ De schrijver kijkt haar aan. ‘U heeft mooie ogen, echt....maar, hoe zal ik het zeggen? Ik raad het u af. Ik ben een Duitser, ik heb een verleden, dat moet ik helemaal alleen uitkomen....Weet u wat mij goed doet? Dat ik van u een ansichtkaart uit Amsterdam ontvang. Dan denk ik: die stad heeft het gered!’

De schrijver kijkt op zijn horloge, hij moet nu gaan. ‘Alles komt, alles geht. Leest u mijn volgende boek. Het gaat over een man die de hele dag in een SS-uniform op de tv naar voetbalwedstrijden kijkt. Daar wilt u toch niet mee samen wonen?!’

Alles komt, alles gaat. Daar zit Lea. Het is 1 uur, de lunch is net begonnen en nu is hij al afgelopen.

Ze bestelt koffie en gebak, ze kijkt een naar buiten zonder dat ze iets van dat buitenleven in zich opneemt. Wat moet ze? In ieder geval niet naar Zuid Frankrijk, niet naar de geiten!

Wanneer de koffie wordt gebracht, weet ze het: ze gaat terug naar Amsterdam, ze gaat weer gewoon in haar bloemetjesjurk op haar fiets naar de Primera. Daar koopt ze een ansichtkaart van Amsterdam voor haar schrijver in Wurteil.